

Αντί εισαγωγής

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΟΠΑΚΑ

ΜΕ ΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ Ημερίδα, όλες και όλοι εμείς από το Πανεπιστήμιο Κρήτης, τη Φιλοσοφική Σχολή, και το Τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας θέλουμε να τιμήσουμε τη μνήμη της Άννας Μίσιου, της άξιας συναδέλφισσας (κατά την αγαπημένη της κλίση των θηλυκών στη δημοτική) και ακριβής μας φίλης, και τη μακρά συνύπαρξή μας, και την ουσιαστική ανταλλαγή μαζί της. Έτσι, όπως φαίνεται και στο Πρόγραμμα που επισυνάπτεται, η συνάντηση αυτή δεν είναι μόνο επιστημονική. Αλλά αφήνει ικανό χώρο για πιο ευαίσθητες, προσωπικές μας αναμνήσεις, πριν από τις, άμεσες και έμμεσες, αναφορές στο επιστημονικό έργο της ως αρχαίας ιστορικού.

Εάν το επέτρεπε ο χρόνος, στην πρώτη ενότητα της Ημερίδας θα συμμετείχαν δικαιωματικά πολλοί και πολλές ακόμη συνάδελφοι, συνεργάτες και στενοί/ές συνοδοιπόροι της Άννας. Οι περισσότεροι/ες βρίσκονται εδώ: η Όλγα Γκράτζιου, η Άλκη και ο Νίκος Χατζηνικολάου, ο Χρήστος Χατζηιωσήφ... Μερικοί/ές δεν τα κατάφεραν τελικά: η Άννα Ραμού, ο Κώστας Μπουραζέλης, ο Peter Garnsey, ο Paul Cartledge, η Dorothy Thompson.

Από μακριά ήρθαν να εκπροσωπήσουν την Άννα η αδελφή της Διονυσία, ο αδελφός της Γιάννης, και ο γιος της ο Θωδωρής. Ενώ, με τη σκέψη και την ψυχή τους είναι σίγουρα μαζί μας και ο άλλος γιος της, ο Νικόλας, και «τα μικρά της», ο Αλέξανδρος, η Ζωή, ο Jake, ο Ben και η Σία, τα εγγονάκια της, που γεννήθηκαν και ζουν με τους γονείς τους στην Αμερική. Προσωπικά, τα γνωρίζω μόνο από φωτογραφίες τους· και, κυρίως, από τη λατρεία, το καμάρι, τη λαχτάρα στο βλέμμα της γιαγιάς τους όταν μιλούσε για αυτά – όπως και για τα παιδιά και τα αδέρφια της, από τα οποία αντλούσε σταθερά πολλή δύναμη και αγάπη.

Το παρόν δίνουν, επίσης, άνθρωποι από την τοπική κοινωνία του Ρεθύμνου, που γνώριζαν την Άννα και την εκτιμούσαν. Όσο και πολλοί φοιτητές και φοιτήτριες της Αρχαίας Ιστορίας, που συνέβαλαν ενεργά στη συνολική διοργάνωση και, βέβαια, συμμετέχουν στην αποψινή συζήτηση για το «Παρόν και το μέλλον της Αρχαίας Ιστορίας στην πανεπιστημιακή εκπαίδευση». Από αυτούς, η Παναγιώτα Βλαχάκη και ο Γιάννης Λιναρδάκης θα μοιραστούν εφέτος το βραβείο με το συμβολικό χρηματικό έπαθλο που θέσπισε το Τμήμα Ιστορίας και Αρχαιολογίας στη μνήμη της Άννας Μίσιου: για τις άριστες επιδόσεις τους στο πρόγραμμα μεταπτυχιακών σπουδών του ίδιου γνωστικού αντικειμένου.

Τα παιδιά της Άννας, ο Θοδωρής και ο Δημήτρης Λάδης, δώρισαν τα βιβλία και το αρχείο της μητέρας τους στο Πανεπιστήμιο Κρήτης. Την ταχύτατη ταξινόμηση και υποδειγματική έκθεσή τους εν όψει και της σημερινής εκδήλωσης ανέλαβε, με συγκινητική προθυμία και εντατική υπερωριακή δουλειά, το προσωπικό της κεντρικής μας Βιβλιοθήκης στο Ρέθυμνο. Με ανάλογη αγάπη και με πολλή νοσταλγία, τα μέλη της Γραμματείας και το υπόλοιπο προσωπικό του Τμήματος Ιστορίας και Αρχαιολογίας βοήθησαν σημαντικά, με διαφορετικούς τρόπους, τη σημερινή διοργάνωση.

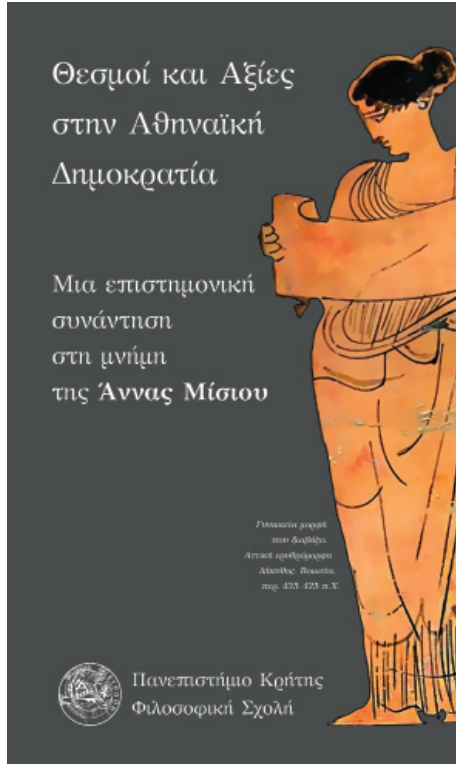
Για την ευγενική συμβολή στην υλοποίηση της Ημερίδας θέλουμε να ευχαριστήσουμε, επίσης, τον Δήμο Ρεθύμνης, ιδιαίτερα την Αντιδήμαρχο κ. Πέπη Μπιρλιράκη-Μαμαλάκη και την υπεύθυνη των πολιτιστικών θεμάτων κ. Μαρή· καθώς και τον Σύλλογο Ξενοδόχων Ρεθύμνου, για τη φιλοξενία των ομιλητών.

Με τις συνδιοργανώτριες της εκδήλωσης, τις συναδέλφους Κατερίνα Παναγοπούλου και Χλόη Μπάλλα, δεν είμαστε εντέλει και τόσο σίγουρες, ποια από όσα σχεδιάσαμε και πραγματοποιούμε εδώ σήμερα θα εύρισκαν σύμφωνη τη λιτή και συχνά αυστηρή μας φίλη... Για πόσα από αυτά η ίδια δεν θα χαμήλωνε το κεφάλι λοξά προς το στέρνο, δεν θα τέντωνε έντονα τα φρύδια προς τους κροτάφους της για να πει: «ελάτε, τώρα, βρε κορίτσια, αφήστε τις υπερβολές!».

Πιστεύουμε, όμως, ότι τα περισσότερα θα της «άρεζαν». Μάλλον και η παράπλευρη εμβληματική εικόνα που διαλέξαμε για την αφίσα

και το πρόγραμμα της Ημερίδας: η όρθια «γυναικεία μορφή που διαβάζει» –μερικοί λένε, η Κλειώ, η Μούσα της Ιστορίας–, σε αττική ερυθρόμορφη λήκυθο του 5ου αιώνα. Μια συμβολική παραπομπή, μέσα από ένα ταφικό αγγείο, στο ανήσυχο επιστημονικό ενδιαφέρον της Άννας για την εγγραμματοσύνη στην κλασική Αθήνα, και ιδίως εκείνη των γυναικών. (Πρβλ. την «Άννα που διαβάζει» στην Εικ. 2, παρακάτω, σελ. 35.) Θα εκτιμούσε επίσης, είμαστε βέβαιες, το μπουκέτο μας με τα άγρια και τα καλλιεργημένα λουλούδια – μια μικρή, μυριστή ανάμνηση από την ανοιξιάτικη πανεπιστημιούπολη στον Γάλλο.

Αφότου έφυγε τελειωτικά από κοντά μας την περασμένη Άνοιξη, η «Μίσιου μας» μάς λείπει πολύ. Περισσότερο ακόμη από ό,τι προβλέπαμε ήδη τότε.

Η αφίσα της Ημερίδας

